

Beeld/spraak

Mine DALEMANS / Jozefien VAN HUFFEL

PEER | Nergens luiden ze zoals ze thuis luiden, de klokken. Zeker als je gehecht bent aan je kerktoren. Dan is elke slag een 'welkom', 'goedemorgen' of 'tot snel'. Soms zwijgen klokken echter ook. Omdat ze treuren, naar men zegt, of snel even naar Rome zijn. Zelfs dan is het in Peer niet stil. Misdiens naars en schoolkinderen geven er op Goede Vrijdag en Stille Zaterdag met houten instrumenten de tijd aan. Een dame houdt de oren dicht. Maar groet vast ook terug. Want zoals de kinderen in Peer kleppen, kleppen ze nergens.

Met vrouw en macht

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

” Fictie over politiek doet het goed op televisie. Zo maakte VIER onlangs met de serie over dorpspolitiek *Met man en macht* (en met de quiz *De Slimste Gemeente*) dat de nieuwste zender niet de Fyra van het Vlaamse medialandschap werd. In een heel andere liga echter speelt de Deense serie *Borgen* die hier op Canvas liep, maar ook elders in Europa een van de meest bekeken fictiereksen van de jongste jaren is. Het is het verhaal van Birgitte Nyborg, een gefingeerde vrouwelijke premier van Denemarken.

Vrouwelijke premiers zijn zeldzaam in Europa. Het is trouwens nog niet zolang geleden dat de eerste vrouwelijke minister haar intrede deed in ons land. Marguerite De Riemaeker was minister van Gezin en Huisvesting van 1965 tot het rebelse jaar 1968 in de regering Paul Vanden Boeynants-Willy De Clerck. De eerste vrouwelijke premier die in Europa van zich liet spreken, was de vorige week overleden Margaret Thatcher die van 1979 tot 1990 het Verenigd Koninkrijk bestuurde en al vlug werd bedacht met koosnaampjes als *Attila the Hen* (Attila de Kloek). Het tijdperk-Thatcher was dan ook een rijke inspiratiebron voor politieke televisieseries naar dewelke ook bij ons ademloos werd gekeken en voor onverbeterlijke politieke satire zoals de serie *Yes, Minister* gevolgd door *Yes, Prime Minister*.

Tot voor kort was de Britse televisie de hofleverancier van dat soort fictie, maar de Deense serie *Borgen* haalde haar in. Denemarken heeft nu zelf een vrouwelijke premier, de sociaaldemocrate Helle Thorning-Schmidt, die in 2011 een einde maakte aan tien jaar rechts beleid. In de serie *Borgen* behoort premier Birgitte Nyborg tot wat wordt vertaald als 'de Middenpartij'. De moeilijkheden waarmee ze heeft af te rekenen, lijken sterk op die waarmee andere Europese kabinetten te maken hebben. Vooral het asielbeleid van de linkse Nyborg komt zwaar onder vuur te liggen van het populistische extreem rechts, dat het moet hebben van het *Gesundes Volksempfinden*, van een liberale partij die permanent afweegt hoe ver ze met dat rechtse kamp kan meegaan, van een groene partij die veel van haar idealen heeft verloren door compromissen te moeten sluiten bij het meeregeren en van een socialistische partij die in handen is van 'nieuwe intellectuelen'. Een van de onvergetelijke scènes uit *Borgen* is die waarin de bejaarde partijleider van de socialisten, ooit begonnen als lasser, maar nu in zijn eigen partij geridiculiseerd, in het parlement een woedeaanval krijgt en uitroept: „Ik ben de laatste arbeider in de Arbeiderspartij!”

Een bijzondere rol in de serie is weggelegd voor Nyborgs spindokter Kasper Juul die ze bijna blindelings

volgt. De persattaché, zoals Juul officieel heet, heeft al lang ontdekt dat de perceptie belangrijker is dan de werkelijkheid van het politieke bedrijf. En dat de eerste minister op televisie het best een zwarte bloes draagt als soldaten in een buitenlandse missie zijn omgekomen.

De hoofdrolspeelster van de Deense serie, Sidse Babett Knudsen, was even in België en dat zullen we geweten hebben. Op de VRT was ze zelfs te gast in twee praatprogramma's van de nieuwsdienst, waarbij werd geprobeerd om haar politieke uitspraken te ontlocken. Alsof mevrouw Knudsen de echte premier van Denemarken was. De Deense vertikte het ook maar iets los te laten over haar eigen opvattingen. Sidse Babett Knudsen herhaalde dat ze als actrice eigenlijk het best was in het lichtere amusementsgenre. Wat niet meteen paste in de voorbereide vraagjes.

In de hoofden van de interviewers was de grens tussen realiteit en fictie compleet vervaagd. Zowel de hoofdactrice als haar spindokter vertolkten hun rollen zo overtuigend dat ze voor de kijkers hun personage waren geworden. Ons deed het een beetje denken aan heel vroeger, toen toeschouwers na een voorstelling, aan de achterkant van de schouwburg de acteurs stonden op te wachten, om de 'slechteriken' uit het stuk een pak rammel te verkopen.”